

Jan Margarit: «M'agradaria ser campió del món de curses de muntanya»

El Kilian Jornet de Matadepera és un jove de 16 anys que ja està entre els millors. Va deixar un esport col·lectiu com l'hoquei per dedicar-se a un en el que està sol

Jan Margarit Foto: Matadepera.cat

"Amant de l'esport i de la muntanya. Corredor de muntanya, i amant de la bicicleta de muntanya!", són les frases que apareixen al blog de Jan Margarit Solé, un matadeperenc de només 16 anys que ja s'ha fet un nom dins el món de l'atletisme. De la seva categoria ja ho guanya gairebé tot, i ja triomfa també a la general.

S'ha convertit ja en un dels grans corredors de muntanya del país. Però els seus inicis van ser en un esport molt diferent i nostrat a Matadepera, l'hoquei. No era gens dolent amb l'estic. Per què el canvi?

Sempre he estat un apassionat de l'esport. L'hoquei m'agradava, però no prou. I vaig descobrir que el que jo volia era córrer. Les primeres curses em van anar prou bé i va fer que encara m'animés més. Ja passa que fas un esport i veus que no és ben bé el teu, tot i que també t'ho passis bé.

Passa d'un esport d'equip a un d'individual. Poca cosa tenen a veure l'un i l'altre.

En un equip ets un més. I això té coses bones. Els resultats depenen de tothom i tu només ets una peça més, millor o pitjor, en l'engranatge. Una errada o un encert poden passar

desapercebuts enmig del col·lectiu. En les curses de muntanya estàs sol. I a mi m'ajuda a esforçar-me encara més. Si no estàs bé es nota de seguida.

Sap que el coneixen amb el sobrenom de "Kilian Jornet de Matadepera".

M'afalaga que em comparin amb una llegenda com el Kilian. Estic molt i molt lluny d'ell i d'assolir una mínima part del que ha fet. Ara bé, no em fa res que m'ho diguin perquè sóc fill de Matadepera i molt matadeperenc, però suposo que a d'altres grans corredors del poble també els diuen el mateix.

Qui és Kilian Jornet per Jan Margarit?

Un referent. Per a mi i per a tots els que ens dediquem a aquest esport. El que ell fa és extraordinari, en tots els aspectes. És un monstre de les muntanyes. Si vist des de fora ja sembla increïble, vist des del punt de vista d'un corredor com jo encara més, perquè saps el que costa, com es pateix, com has d'entrenar de fort per assolir els reptes. I, a més, Kilian aporta uns valors. És més que un simple esportista.

La seva vida és un exemple?

Penso que tothom l'admira, pel que fa i per com és. M'agradaria pensar que ningú el veu com un Messi o com un Ronaldo, amb uns egos estratosfèrics. Kilian és un noi normal i corrent en la seva vida diària. Ha aportat molt al meu esport. Va més enllà d'un corredor.

Es veu fent el que ell fa en algun moment de la seva carrera?

Els seus reptes estan a l'abast de pocs. Potser algun dia em llançaré a fer alguna cosa semblant, però lluny de les seves. Ell sempre ha viscut a la muntanya. És fill d'ella. Jo a Matadepera tinc muntanyes, però no és ben bé el mateix.

Sí que té algun repte personal a la ment.

Sí, és veritat. M'agradaria ser campió del món de curses de muntanya. A la vida t'has de posar reptes, i aquest és un dels que jo tinc. Somiar no costa res.

Treball i més treball. Quants dies i hores entrena?

Entre setmana tinc poc temps i faig el que puc. I m'agrada córrer, anar en bici i fer una mica de natació -com a mínim un cop a la setmana-, que em serveix per desconectar. Un dia de cada cinc descanso. El cap de setmana dispenso de més hores i entreno tant com puc.

Corre per diversió però és competitiu.

Un cop has tastat el podí és difícil renunciar-hi. S'ha de reconèixer que sempre vols guanyar i ser el primer. Sóc competitiu. Si veus que algú que havies guanyat et passa en una altra cursa no et fa cap gràcia. La resposta és entrenar encara més i fer-ho millor.

Què és el que l'atrau especialment de córrer?

Tot. Suposo que arribar en poc temps a llocs interessants, passar per camins, veure paisatges... Pots fer uns quants cims en poques hores. Es fa el mateix que caminant, però més ràpid. Quan algú em truca i em diu, Jan, anem a córrer una estona?, em falta temps per canviar-me i sortir de casa. Correria sempre.

Curses llargues n'ha fet poques.

Alguna de 22-23 km.

Córrer a la ciutat és una altra cosa?

A parer meu, sí. No és el que més m'atrau. Per on passes no té res a veure amb el que hi ha a la muntanya. I els ritmes de cursa són molt diferents. A la muntanya cada dia tot canvia, hi ha camins més amples i més estrets, desnivells... Et permet alliberar-te.